

[20]

AZON AZ ÉJSZAKÁN TÖRTÉNT

'Azok a személyek egész életüket Istennek szentelték. Az idejük minden percét a szolgálatban töltötték. A lelki szolgálatot fő munkájuknak tekintették, és egyéb, világi ügyeiket másodlagosaknak.'

Ez azon az éjszakán történt, hogy egyedül voltam a szobámban, elnyújtóztam a széken, és merengtem a semmibe, és hirtelen bűnös mosoly ült ki az arcomra. Talán lelkészként gondoltam magamra. De valami furcsa történt, nem tudom, hogy a fejem vált-e nehezzé és elaludtam, vagy a gondolataim kóboroltak el és váltak álmokká, vagy Isten kinyilatkoztatást küldött nekem. [Az egyetlen dolog, amiről tudok, az, hogy fénylő angyalok csoportja](#)

állt előttem, szárnyaikra vettek és vittek felfelé.

Lenéztem magam alatt a Földre, és egyre jobban kisebbnek találtam, míg már egy apró fénylő foltnak nézett ki az űrben. Hallgattam a világ zaját is, és hallottam azt elhalkulni, mígnem elcsendesedett. A testemet egyre könnyebbnek és könnyebbnek éreztem, míg úgy nem éreztem, mintha test nélküli szellem lennék. Megzavarodva néztem körül, és sok szellemet láttam, ahogy ott lebegtek a végtelen űrben, mint én. Szintén láttam több ezer angyalt, a kerubokat, mindegyike hat szárnyal és a szemekkel tele Szeráfokat. Mindnek a hangja csodálatos harmóniában zengett, azt énekelték: „Szent, szent, szent”. Öntudatlanul együtt énekeltem velük, „*Szent az Atyaisten, szent az egyszülött Fiú, szent a Szentlélek.*”

Felébredtem kántálásomból, hallva egy olyan gyönyörű dallamot, amelyet fül nem hallott azelőtt. Kíváncsian indultam a hangforrás irányába, hogy lássam, mi van ott. egy bizonyos távolságra előttem szép, fénylő várost találtam, ami függött a mennyből, himnuszokat és dalokat

visszhangozva. Minden dallam örömmel töltötte el szívemet, és megmozgatta a lelkemet. Messze a városban olyan árnyékokat láttam, amelyek az angyaloknál szebbnek tüntek. Ott volt Mózes, Illés és minden próféta. Ott voltak Szent Antal és Szent Atanáz és minden szent. Szintén láttam püspök atyáimat és papjaimat – és a gyóntatóatyámat. Szintén ott voltak néhányan a vasárnapi iskolában tanító munkatársaim közül. Nem tudtam arra várni, hogy láthassak. Futottam annak a fénylő városnak az irányába. Viszont – nagy csodálkozásomra – nem tudtam továbbhaladni, mert volt ott egy derék, hatalma, tiszteletre méltó és méltóságteljes angyal, aki az utamba állt és így szólt:

– Állj meg ott, ahol vagy! Hova készülsz?

Válaszoltam:

– Ebbe a nagyvárosba megyek, angyali mesterem, ahol találkozhatom munkatársaimmal, testvéreimmal és szentatyáimmal.

Az angyal csodálkozva rám nézett és mondta:

– Ez a szolgálók városa. Közülük való vagy?

Amikor igennel válaszoltam, azt mondta:

– Barátom tévedsz. A neved nincs a szolgálók listáján.

Meglepődtem és a várost őrző angyal arcába kiáltottam:

– Hogy van ez? Talán nem ismeresz engem, angyali mesterem! Kérdezz felőlem a vasárnapi iskolákban, az ifjúsági találkozókban, az egyházakban és a gyülekezetekben. Kérdezz felőlem akár magában a városban a szolgálóktól, számtalan munkatársamtól, a vasárnapi iskolák oktatói ismernek engem.

Így válaszolt:

– Jól ismerlek, és ők szintén ismernek téged. Mégis Isten ítélete szerint nem vagy szolgálattelvő.

Nem tudtam elviselni ezeket a szavakat, térdre borultam és keservesen sírni kezdtem. Ekkor egy másik angyal jött és letörölte minden könnyet az arcomról és gyöngéden mondta:

– Testvérem, olyan helyen vagy, ahonnan a bánat és a sóhajtás messzire elmenekült. Akkor miért vagy szomorú? Gyere és gondolkozzunk együtt!

És leültünk együtt gondolkozni, magyarázatokat keresni. Azt mondta:

– Azok, akiket látsz a szolgálók városában, egész életüket Istennek szentelték. Életük minden pillanatát szolgálatban töltötték. Nem értesz egyet velem? Vajon nem ilyen volt Szent Pál és a többi apostol élete? Mózes és a próféták élete? A püspökök, a papok és a diákonusok, a szentek élete? Ami téged illet, barátom, nem szentelted magad hűen a szolgálatnak, hanem a világot szolgáltad. A lelki szolgálatod egésze minden héten csak egy óra volt a vasárnapi iskolákban. És néha a szolgálatod egy másik része arra készítetted, hogy újabb órát adj Istennek. Akkor ezért a két óráért akarsz az apostolokkal, a prófétákkal és a papokkal lenni a szolgálók városában?

Az egész beszélgetés alatt szégyenkezve lehajtottam a fejem, de megpróbáltam legyőzni a szégyenkezésemet és meg mertem kérdezni az angyaltól:

– Viszont látok a városban a munkatársaim közül néhányat, akik a vasárnapi iskoláknak ugyanolyan tanárai, mint én.

Az angyal válaszolt:

– Nem, ők nem olyanok, mint te. Bár egy órát vagy többet szolgáltak a vasárnapi iskolákban, azzal töltötték az egész hetet, hogy az alatt arra az egy órára készültek. Sok időt töltöttek azzal, hogy előkészítsék az órákat, a szemléltető anyagokat és azokat az eszközöket, amelyek a személyeket a szertartás végzésére alkalmassá teszik, hogy akarjanak figyelni az órákon, és mindenek fölött imádkozni ezért. Szintén sokat fáradoztak azon, hogy külön vizsgálják az egyes tanulókat, és gondolkodjanak az érdeklődésük felkeltésének módján. Ezen felül látogatták ezeket a személyeket, és ötleteket találtak ki, hogy a tanulók hasznosan töltsék el idejüket a hét folyamán. Azonkívül voltak olyan dolgokat is elvégeztek a rejtekben, amiről te nem tudsz. A lelki munkálkodást fő munkájuknak tekintették és más, világi ügyeket másodlagosaknak. Ez nem jelenti azt, hogy elhanyagolták a felelősségüket és világi kötelességeiket; nem, nagyon

hűségesek és sikeresek voltak abban, ahogy végrehajtották azokat. Ráadásul a világi tevékenységükben sem maradt ki a szolgálat. Így Isten a megszenteltek közé számolta őket.

Elcsodálkoztam ezeken a szavakon és megkérdeztem:

– Hogyan lehetek én szolgáló, ha világi munkáimmal vagyok elfoglalva?

Akkor az angyal így válaszolt:

– Testvérem, talán elfelejtetted a szolgálat általánosságát! **Bármikor és bármilyen helyen szolgálnod kell Istent**, akár a templomban, az utcán, a családotban, a munkahelyen vagy bárhol, ahol jársz vagy megfordulsz.

Nem szabad különválasztani az ember munkáját és az ember szolgálatát. A szolgálók városában olyan tanítóink vannak, akik képesek voltak a vasárnapi iskolákba vonzani a keresztyén tanulóikat, és hatással voltak rájuk, folyamatos figyelmet szentelve nekik. Nekünk is vannak orvosaink a városban, akik nem csupán a haszonért gyógyítanak, hanem számukra elsődleges a pácienseik

egészsége, függetlenül az anyagi körülményeiktől. Olykor nem kértek pénzt a kezelésért, és még a gyógyszert is ingyen küldték nekik. Azonkívül, olyan kórházakat és gyógyszertárakat alapítottak, amelyek ingyen nyújtottak egészségügyi ellátást. Vannak olyan alkalmazottak is, akik biztatták a munkatársaikat, hogy járjanak templomba, gyónjanak, és részesüljenek a szentségekben. Szintén vannak mérnökök, ügyvédek, művészek, kereskedők és gyárosok, akik szolgálták Istent, miközben gyakorolták a szakmájukat. Olyan voltál, mint ők?

Szégyelltem magam, és nem válaszoltam. De az angyal tovább folytatta, szigorúan megfeddve, kioktatva engem.

– Ez a szolgálatodra vonatkozott, a munkád területén belül. **Mi a helyzet a saját családod szolgálatával?** Joshua, akit látsz a városban, azt mondta: „*Én és házam, mi az Úrnak szolgálunk!*” (Józs 24,15) És te? Nem szolgáltad a családodat, inkább állandóan vitatkoztál velük. Megbuktál abban, hogy követendő minta légy számukra. Mit tettél a barátaidért, a szomszédaidért és az ismerőseidért? A